

Sygn. akt II C 711/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekretarz sądowy Małgorzata Okołotowicz

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2021 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. z siedzibą w Ł.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A.

o zapłatę:

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 287 złotych (dwieście osiemdziesiąt siedem) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 711/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 lutego 2020 roku, wniesionym do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. wniosła o zasądzenie od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 602,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 września 2019 roku do dnia zapłaty, żądaniem obejmując także zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, iż powódka dochodzi różnicy pomiędzy sumą brutto wynikającą z wystawionej przez nią faktury za wykonanie naprawy pojazdu marki D. D. o numerze rejestracyjnym (...), uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym, za którego skutki odpowiedzialność ponosi pozwany, a sumą odszkodowania uznanego i wypłaconego przez ubezpieczyciela. Poszkodowani upoważnili powódkę do dochodzenia roszczeń od pozwanego. Pozwem objęto także żądanie zapłaty kwoty 977,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 grudnia 2019 roku tytułem dalszego odszkodowania za koszty naprawy pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), które to żądanie rozpoznano w innym postępowaniu.

/pozew k. 5-6v, zarządzenia k. 3, k. 4/

Postanowieniem z dnia 05 marca 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę (w zakresie kwoty 602.67 złotych) do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

/postanowienie k. 58/

W odpowiedzi na pozew z dnia 29 maja 2020 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według

norm przepisanych. Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności, lecz wysokość dochodzonego odszkodowania. Wskazał, iż w toku postępowania likwidacyjnego zweryfikował przedstawiony przez powódkę rachunek zmieniając stawkę roboczogodziny z 200 zł netto do 150 zł netto, uznając, iż wyższy koszt jednostkowy wykracza poza średnie stawki w serwisach naprawczych zgodnie z OWU AC. Kwestionował, jako pozycje objęte kosztorysem: mycie i sprzątanie samochodu, przyjęcie i obsługę szkody, utylizację odpadów i jazdę próbną.

/odpowiedź na pozew k. 68-71/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 sierpnia 2019 roku została wyrządzona szkoda komunikacyjna w pojeździe marki D. D. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącym własność P. C..

/bezsporne, kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 32-33/

Poszkodowany zlecił powódce, która jest autoryzowanym serwisem naprawczym marki D. wykonanie napraw uszkodzonego pojazdu. Koszty naprawy miały być pokryte przez ubezpieczyciela Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. z polisy AutoCasco poszkodowanego wykupionej w wariacie Serwis w kwocie brutto. Poszkodowany zawarł z powódką umowę przelewu wierzytelności dotyczącego odszkodowania z tytułu powyższego zdarzenia drogowego. W ramach AC zlikwidowana została szkoda w postaci wymiany szyby.

/bezsporne, zlecenie k. 28, upoważnienie k. 29, polisa k. 37, zeznania świadka P. C. k. 90/

Poszkodowany kupił pojazd w grudniu 2018 roku nowy jako samochód prywatny. Nie był płatnikiem podatku VAT.

/oświadczenie k. 30, zaświadczenie k. 56/

Ubezpieczyciel oferował poszkodowanemu wymianę szyby w nieautoryzowanym serwisie, na co poszkodowany nie wyraził zgody z uwagi na to, iż pojazd był na gwarancji.

/zeznania świadka P. C. k. 90/

W dniu 29 sierpnia 2019 roku powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) za naprawę pojazdu na kwotę 2.598,86 zł z terminem zapłaty 12 września 2019 roku.

/faktura k. 24, kalkulacja naprawy k. 34-36/

Decyzją z dnia 19 sierpnia 2019 roku pozwany przyznał i wypłacił odszkodowanie w kwocie 801,91 zł brutto.

/bezsporne, decyzja w aktach szkody koperta k. 84, potwierdzenie transakcji k. 38/

Decyzją z dnia 04 września 2019 roku pozwany przyznał dopłatę do odszkodowania w kwocie 1.194,28 zł brutto, ustalając łączną wysokość odszkodowania na kwotę 1.996,19 zł.

/decyzja k. 27, raport k. 27, potwierdzenie transakcji k. 39/

Pismem z dnia 13 września 2019 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 602,67 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania tytułem dalszego rozliczenia szkody w pojeździe marki D. D. o numerze rejestracyjnym (...).

/wezwanie do zapłaty k. 25/

Pismem z dnia 01 października 2019 roku pozwany odmówił wypłaty dalszego odszkodowania podnosząc, iż dokonał korekty stawki rbg zgodnie z § 14 ust. 4 OWU AC oraz wyłączył niezasadne koszty mycia pojazdu i przyjęcia obsługi szkody.

/pismo k. 83-83v/

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, z tym zastrzeżeniem, iż czyniąc ustalenia na podstawie kopii dokumentów Sąd miał na względzie dyspozycję art. 308 k.p.c. i zeznaniach przesłuchanego w sprawie świadka.

Sąd pominął kserokopie z k. 10-23, k. 75-77v, jako nie związane z przedmiotową sprawą.

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2021 roku Sąd pominął dowód z opinii biegłego z uwagi na to, iż pełnomocnik pozwanego nie uiszczył zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego zgodnie z pkt 2 postanowienia z dnia 30 września 2020 roku. Do akt sprawy /k. 95/ złożono wprawdzie potwierdzenie przelewu kwoty 1.000 zł na poczet biegłego, jednakże zaliczka ta została uiszczona na konto innego Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Na wstępie należy wskazać, iż przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z 17 grudnia 1996 r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997 r., z.6 - 7, poz.76).

Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki uszkodzenia pojazdu marki D. D. o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 15 sierpnia 2019 roku, jest przyjęcie odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie na podstawie umowy ubezpieczenia autocasco oraz przepis art. 805 § 1 k.c., zgodnie z którym, przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Jak wynika z § 2 pkt 1 powyższego przepisu, przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega przede wszystkim na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Określony w umowie ubezpieczenia wypadek zwykle jest zdarzeniem przyszłym i niepewnym, następującym niezależnie od woli ubezpieczającego, jego zakres jest definiowany przez strony w ramach obowiązującej zasady swobody umów i wskazuje na zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń w ramach zawartej umowy ubezpieczenia. Zgodnie z przepisem art. 812 § 1 i 2 k.c., przed zawarciem umowy ubezpieczenia zakład ubezpieczeń obowiązany jest doręczyć ubezpieczającemu tekst ogólnych warunków ubezpieczenia, które określają m.in. sposób ustalania wysokości szkody oraz warunki wypłaty odszkodowania.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2015 roku o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz.U. z 2005 roku, poz. 1844), ubezpieczenie autocasco ma charakter dobrowolny. Wedle art. 16 powołanej ustawy ogólne warunki ubezpieczenia określają w szczególności: rodzaj ubezpieczenia i jego przedmiot; warunki zmiany sumy ubezpieczenia lub sumy gwarancyjnej, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia taką zmianę przewidują; prawa i obowiązki stron umowy ubezpieczenia; zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń; sposób ustalania rozmiaru

szkody - przy ubezpieczeniach majątkowych; sposób określania sumy odszkodowania lub innego świadczenia, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia przewidują odstępstwa od zasad przewidzianych w przepisach prawa; sposób ustalania i opłacania składki ubezpieczeniowej; metodę i sposób indeksacji składek ubezpieczeniowych, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia przewidują indeksację składek; tryb i warunki dokonania zmiany umowy ubezpieczenia zawartej na czas nieokreślony; przesłanki, sposób oraz termin wypowiedzenia umowy ubezpieczenia, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia przewidują taką możliwość, a także przesłanki, sposób oraz termin wystąpienia z umowy ubezpieczenia grupowego; termin i sposób odstąpienia od umowy ubezpieczenia.

Jak wynika z brzmienia przepisu art. 807 § 1 k.c., postanowienia ogólnych warunków ubezpieczenia sprzeczne z bezwzględnie obowiązującymi przepisami k.c. regulującymi umowę ubezpieczenia są nieważne, chyba, że przepisy szczególne stanowią inaczej. W pozostałych wypadkach wiążą strony umowy ubezpieczenia stając się immanentnym elementem jej treści.

Na wstępie należało wskazać, iż w niniejszej sprawie do akt sprawy nie złożono OWU AC, na które powołują się strony tym samym Sąd nie miał możliwości dokonać weryfikacji postanowień umowy łączących poszkodowanego z ubezpieczycielem.

Nadto powództwo nie zostało udowodnione co do wysokości. Powódka dochodzi różnicy pomiędzy sumą brutto wynikającą z wystawionej przez nią faktury za wykonanie naprawy pojazdu, a sumą odszkodowania uznanego i wypłaconego przez ubezpieczyciela. Na poparcie swojego roszczenia złożyła fakturę za koszty naprawy pojazdu, wystawioną przez siebie, która nie stanowi dowodu na wysokość roszczenia dochodzonego pozwem przy zaprzeczeniu stawki przez pozwanego, który w toku postępowania likwidacyjnego zweryfikował przedstawiony przez powódkę rachunek zmieniając stawkę roboczogodziny z 200 zł netto do 150 zł netto, uznając, iż wyższy koszt jednostkowy wykracza poza średnie stawki w serwisach naprawczych zgodnie z OWU AC. Nadto, pozwany kwestionował, jako pozycje objęte kosztorysem: mycie i sprzątanie samochodu, przyjęcie i obsługę szkody, utylizację odpadów i jazdę próbną. Powódka w związku ze stanowiskiem ubezpieczyciela winna wykazać, że wyższe niż wypłacone koszty naprawy stanowią celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu. Wobec stanowiska pozwanego powódka winna przedstawić dowody na poparcie swojego roszczenia, czego nie dokonała. Powódka nie wniosła nawet o powołanie biegłego. W sprawie jedynie pozwany wnioskował o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, jednakże Sąd pominął ten wniosek na rozprawie, z uwagi na nieuiszczenie zaliczki. Dlatego powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. , zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), na które złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika 270 zł /ustalone na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie / t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1800/ oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.